

HỒI 182

Thiên La Địa Võng

“S oạt!”.

Tiếng dây cung bật lên.

Thoạt nghe thì như chỉ có một mũi tên bắn ra, kỳ thực là bốn cung tề phát, bởi vì thời gian phát tiễn quá chuẩn, nên nghe ra chỉ như một.

Từ trên nóc bốn toà lầu cao ở hai bên đầu cầu, bốn mũi tên bắn xuống như bốn tia chớp rạch ngang trời, khi tiếng quát của Loan Loan còn chưa dứt thì đã tới nơi, chiếu cố đầy đủ cả hai người.

“Đang! Đang! Đang! Đang!”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn huy đao múa kiếm, lung áp chặt lung, mỗi người đánh văng hai mũi tên ra xa. Đao kiếm tiến chạm nhau, tiếng động vang vang khắp cây cầu dài hơn một trăm ba mươi bộ. Bốn mũi tên bắn ra xa, rơi xuống dòng Lạc Thủy.

Khấu Trọng chỉ thấy hồ khẩu tề rần, kinh hãi hỏi Bạt Phong Hàn: “Tiễn pháp của ai mà lợi hại như vậy? Hơn nữa lại có tới những bốn người?”.

Bạt Phong Hàn thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười của Loan Loan, hạ thấp giọng đáp: “Nếu ta đoán không sai, có lẽ đây là Thiết Lạc Vệ dưới trướng Thiết Lạc Vương, thật không ngờ bọn họ cũng đã đến Trung nguyên”.

Khấu Trọng thâm sợ hãi, gã và Bạt Phong Hàn đứng trên mặt đất mà đã đón đỡ vất vả như vậy, nếu đang ở trên không, tình thế không phải càng hiểm ác hơn sao? Nếu đối phương chỉ có một người, có lẽ còn có thể dựa vào bản lĩnh hoán khí nhanh chóng mới có được sau khi hấp thụ dị năng của Hòa Thị Bích để tránh né, song khi bốn mũi tên do bốn đại hành gia cùng bắn ra một lượt, có thể tránh được hay không vẫn là một ẩn số.

Loan Loan yêu kiều nói: “Bốn mũi tên này chỉ là lễ vật ra mắt thôi, kịch hay còn ở phía sau kìa”.

Một tràng cười dài, vang lên ở phía đầu cầu đối diện với Loan Loan.

Khấu Trọng đang quay mặt về hướng ấy, liền thấy ngay một nam một nữ xuất hiện, một người eo hông đeo phi qua, hơi có chút âm dương quái khí, chính là đệ tử đích truyền của Tất Huyền Tháp Bạt Ngọc.

Bên cạnh y là Thuần Vu Vi, lưng đeo một cây loan đao mà người Đột Quyết vẫn hay sử dụng, rất thích hợp trong khi chiến đấu trên lưng ngựa, sắc mặt như có vẻ giận dữ, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, ánh mắt u hoài cứ nhìn chăm chăm Khấu Trọng.

Tháp Bạt Ngọc khom người thi lễ với Khấu Trọng, rồi mỉm cười nói: "Lần này phải liên thủ với người khác đối phó Khấu huynh, quả thật là chuyện bất đắc dĩ. Khi trước tiểu đệ đã từng khuyến cáo một lần ở Tương Dương, mong Khấu huynh đừng nên đi cùng với tên tặc tử Bạt Phong Hàn này nữa, đáng tiếc là huynh không nghe lọt tai. Có điều tiểu đệ vẫn niệm tình cũ, đến nay vẫn chưa từng nhúng tay can thiệp vào chuyện của Khấu huynh và Từ huynh... nếu như bây giờ Khấu huynh đồng ý lập tức rời khỏi đây, tiểu đệ và sư muội tuyệt đối không xuất thủ ngăn cản".

Khấu Trọng thở dài, Tháp Bạt Ngọc này tuy tướng mạo cổ quái, nhưng khẳng định không phải hạng xấu xa, hơn nữa lại rất có phong độ. Lúc này gã lại không thể không quyết chiến sinh tử với y, nghĩ lại cũng thấy hơi đau lòng, cúi đầu buồn bã: "Tháp Bạt huynh liên thủ với Âm Quý Phái ác danh truyền khắp thiên hạ, không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của tôn sư sao?".

Thuần Vu Vi nhú chặt đôi mày liễu, tỏ vẻ không vui trách móc: "Con người người sao không hiểu gì hết vậy? Chúng ta đến Trung nguyên, mục đích chính là bắt Bạt tặc về Đột Quyết, tất cả những việc khác đều không cần phải quan tâm. Bạt tặc kia thật đáng ghét, mỗi lần đuổi kịp hắn thì hắn lại trốn được, chút nữa thì làm người ta tức chết rồi".

Khấu Trọng còn biết nói gì hơn? Sau khi Bạt Phong Hàn đánh bạn với gã và Từ Tử Lăng, đám người Tháp Bạt Ngọc căn bản không thể làm gì nổi y. Cách duy nhất để hoàn thành nhiệm vụ chính là bắt tay liên thủ với giáo phái có thực lực hùng hậu nhất trong Ma môn, Âm Quý Phái.

Bạt Phong Hàn khẽ nói: "Ta đoán lầm rồi! Tiền thủ trên bốn toà lầu kia không phải là Thiển Tiển Vệ của Thiết Lặc Vương mà là những cao thủ Đột Quyết từng được Tất Huyền đích thân chỉ điểm".

Khấu Trọng lập tức biến sắc, trầm giọng hỏi: "Có bao nhiêu tên?".

Lần này cùng với sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc vào Trung nguyên còn có Thập Bát Phiêu Kỵ do đích thân Tất Huyền huấn luyện, tinh thông chiến thuật vây công, người nào người nấy đều dũng mãnh vô song. Vì thế cho dù Bạt Phong Hàn võ công đảm lượng hơn người, gặp phải đám người này cũng phải tính đường đào tẩu. Có điều sau nhiều lần giao chiến, Thập Bát Phiêu Kỵ đã bị Bạt Phong Hàn giết mất một số, thế nên Khấu Trọng mới hỏi y câu này.

Bạt Phong Hàn cười khở: “Chắc là có mười hai tiền thủ chứ không phải bốn đâu”.

Khấu Trọng khẽ run lên, tới giờ gã mới hiểu tại sao Loan Loan lại tự tin đến vậy.

Chỉ cần những tiền thủ khác cũng lợi hại như bốn người vừa rồi, khi gã và Bạt Phong Hàn nhảy lên không trung, sẽ lập tức trở thành hai con mồi béo bở làm mục tiêu cho họ, nghĩ tới đây bất giác gã cảm thấy hơi hận vì đã tới Thiên Tân Kiều này.

Đây là một cạm bẫy được bố trí hết sức tinh vi.

Từ góc độ của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn lên thì không thể thấy tình hình trên nóc lầu, còn địch nhân thì có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của hai người, bên nào lợi, bên nào thiệt, chắc không cần nói cũng biết.

Hướng hồ hai bên cầu còn có hai chiếc thuyền lớn bí hiểm.

Bạt Phong Hàn nói tiếp: “Tại sao bọn chúng vẫn còn kéo dài thời gian vậy?”.

Khấu Trọng lại càng biến sắc, ngấm ngấm cảm nhận được cục diện trước mắt tuyệt đối không chỉ đơn thuần là chuyện báo thù chém giết thông thường.

Đèn đuốc hai bên bờ đột nhiên sáng rực lên, hai chiếc thuyền lớn tối om, mỗi bên cũng đã đốt lên hơn mười chiếc phong đăng nơi đầu thuyền.

Hai người liếc xuống, đều không khỏi thở hắt ra một hơi chán nản, biết rõ lần này trừ phi là thần thánh hiển linh, hay Ninh Đạo Kỳ, Sư Phi Huyền liên thủ tới cứu, bằng không đừng hòng còn mạng mà rời khỏi đây.

Hai con thuyền lớn bắt đầu rời bờ đê, dịch dần ra giữa sông, cùng với huynh muội Tháp Bạt Ngọc với Loan Loan và mười hai tiền thủ trên bốn toà lầu chung quanh, tạo thành một lớp thiên la địa võng vây Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vào giữa.

oOo

Từ Tử Lăng lúc này đã đến gần Thiên Tần Kiều hơn, nhìn lên bờ thấy có hơn mười đại hán đang dùng xích sắt để cố định con thuyền lớn giữa lòng sông.

Gã là “người ngoài cuộc” nên lại càng nắm rõ tình thế nguy hiểm lúc này hơn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, trong lòng thầm nhủ tất cả những bày bố này của địch nhân đều chỉ để đề phòng hai người bọn Khấu Trọng nhảy xuống Lạc Thủy trốn thoát.

Đó cũng là phương pháp đào tẩu duy nhất.

Nghĩ tới đây, gã không do dự gì nữa, lập tức trường mình lặn xuống nước.

oOo

Trên đài quan sát của hai con thuyền lớn có hơn mười người hoặc đứng hoặc ngồi, không ai là không lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lúc này đang đứng giữa ánh đèn sáng rực tựa ban ngày.

Trên đầu thuyền ngoại trừ những đại hán cầm đèn, còn có hơn mười tay cung tiễn thủ vận kinh trang, ai nấy thái độ hung hăng, tỏ ý quyết tâm không để hai người đào tẩu.

Nếu là lúc bình thường, cho dù có thêm các thần xạ thủ Đột Quyết ở trên lầu cao, cũng không làm gì được hai người Khấu, Bạt.

Song nếu phải giao chiến với hạng cao thủ tuyệt thế như Loan Loan mà bọn họ muốn phá vây đào tẩu, như vậy các cung tiễn thủ ở bốn phía và trên thuyền hai bên cầu sẽ trở thành uy hiếp chí mạng.

Chỉ còn hai con đường ở hai đầu cầu Nam Bắc cho hai người lựa chọn.

“Bình!”

Từ chiếc thuyền bên phía Tây vang lên tiếng một cây trượng dậm mạnh xuống, làm chấn động cả màng nhĩ chúng nhân.

Đệ nhất cao thủ Độc Cô phiệt Vu Sở Hồng an nhiên ngồi trên thái sư ỷ giữa đài quan sát của con thuyền lớn, hai mắt sáng rực tinh quang, nhìn chăm chăm vào hai người Khấu, Bạt trên cầu từ khoảng cách sáu trượng. Bích ngọc trượng trong tay phải chống xuống đất. Chỉ nghe bà ta cười lên một tràng khó nghe như cú kêu, rồi lại ho khục khặc, cất giọng khan khan nói: “Tiểu Bá đâu rồi? Có phải các người đã làm gì nó rồi không?”.

Sau lưng bà ta có khoảng hơn mười người, nam nữ gầy béo cao thấp đủ cả, trong đó nổi bật nhất tự nhiên chính là Độc Cô Phượng, những người khác thì Khấu Trọng chỉ nhận ra có mình Độc Cô Sách, nhưng người nào người nấy đều ăn mặc hoa lệ cầu kỳ, xem ra đều là cao thủ trong Độc Cô phiệt cả.

Chỉ riêng bọn họ, cũng thừa đủ thu thập hai người bọn gã rồi.

Trên chiếc thuyền còn lại là đám người Đột Quyết do Đột Lợi dẫn đầu, nhân số chưa đến mười người, song người nào người nấy đều thần sắc như điện, rõ ràng là cao thủ bậc nhất nhì, nhưng lại không có ai là nữ nhân. Ba Đại Nhi đương nhiên cũng không ở trong số này.

Từ sau khi Thập Bát Ngọc và Thuần Vu Vi hiện thân, Khấu Trọng và Bát Phong Hàn đã sớm đoán được chuyện này không thể thiếu phần của Long Quyển Phong Đột Lợi rồi.

Trong số thủ hạ của y, Khấu Trọng nhận ra được hai người, chính là Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi và Hãn Sư Mục Thiết Hùng, hai người này năm xưa đã cấu kết với Lý Mật và Tổ Quân Ngạn, bắt cóc Trác Kiều, rồi đặt cầm bẫy ám toán Trác Nhượng ở miếu hoang.

Lúc này trong mắt Đột Lợi hiện ra thần sắc vui mừng, cười ha hả: "Lão phu nhân không cần lo lắng, chỉ cần bắt sống hai tên tiểu tử này, bắt bọn chúng khấu đầu gọi mẹ cũng chỉ cần một câu là được".

Khấu Trọng hít sâu một hơi thanh khí, thấp giọng dặn Bát Phong Hàn: "Xem ra đây chính là âm mưu của người Thiết Lạc mà tên tiểu tử Phục Khiên đó nói rồi".

Lời còn chưa dứt, phía sau Loan Loan đã vang lên tiếng y phục phất gió phần phật, bốn người lừng không bay tới, dẫn đầu là Phi Ưng Khúc Ngạo, phía sau là ba đồ đệ của y, Trường Thúc Mưu, Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô Nhi.

Bốn người đứng lại sau lưng Loan Loan, lạnh lùng không nói tiếng nào, thần thái như muốn ăn tươi nuốt sống hai người Khấu, Bát.

Tất cả các đường đào tẩu trên không, dưới mặt đất hay trên sông đều đã bị phong bế, hình thành một thế trận thiên la địa võng, khiến hai người có cánh cũng không thể thoát được.

Hai người giờ mới hiểu ra, bốn thế lực này sớm đã có âm mưu liên thủ đối phó ba người, còn việc cứu Phó Quân Du chẳng qua chỉ là giọt nước làm tràn ly, dẫn đến cục diện trước mắt này thôi.

Từ khi rời khỏi sào huyệt bí mật của Nhậm Ân, hành tung của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã lọt vào tầm giám thị của địch nhân, sau khi biết hai người đi về phía Thiên Tân Kiều, chúng lập tức điều động nhân mã, quyết định ra tay ở đầu mối giao thông quan trọng này.

Hiện giờ hai người đã bị dồn vào tuyệt cảnh, ngoại trừ lực chiến đến chết ra, không còn sự lựa chọn nào khác. Sự thực thì kết cục này cả hai đều chưa từng nghĩ tới.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Loan Loan hiện ra những thần sắc phức tạp. Chỉ nghe nàng thở dài u uất: “Chỗ này không còn chuyện của nô gia nữa, chư vị tiền bối cao minh hãy liệu giúp! Nô gia còn chuyện phải đi làm nữa!”.

Đột Lợi thi lễ nói: “Loan tiểu thư cứ tự tiện, có cơ hội hy vọng được gặp gỡ tiểu thư nhiều hơn”.

Nhìn thần tình của y, liền biết ngay là đã mê đắm sắc đẹp của Loan Loan rồi. Sự thực thì tất cả nam nhân có mặt tại trường, không ai là không ý loạn tình mê trước sắc đẹp của nàng.

Loan Loan liếc mắt nhìn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, thở dài khe khẽ: “Bạt huynh, Khấu huynh, hai vị hãy bảo trọng!”.

Nói đoạn lắc mình biến mất.

Hai người tuy nghĩ đến chuyện nàng sẽ đi truy kích Từ Tử Lăng, nhưng lúc này bản thân còn khó bảo vệ được, chỉ đành trừng mắt nhìn nàng bỏ đi.

Khúc Ngạo bước lên ba bước, dừng lại ở vị trí lúc nãy của Loan Loan, hất vạt áo phía trước lên, buộc vào thắt lưng, ngửa mặt cười khùng khục: “Oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay để Khúc Ngạo này rửa mối hận giết con, Khấu Trọng! Để lão phu xem ngoại trừ đào tẩu ra thì người còn bản lĩnh gì nữa?”.

Khấu Trọng bước ra từ sau lưng Bạt Phong Hàn, vỗ nhẹ lên Tỉnh Trung Nguyệt sau lưng, cười lớn: “Khúc lão đầu quả nhiên có chút bản lĩnh, không biết lúc người đơn đã độc đấu với bản nhân, có kẻ nào xuất thủ tương trợ không vậy?”.

Đột Lợi bật cười: “Quả nhiên là hạng vô tri, chết đến nơi rồi mà vẫn khẩu xuất cuồng ngôn. Khúc đại sư xin hãy lập tức xuất thủ, để bản nhân xem xem đao của hấn có cứng như cái miệng không?”.

Chỉ riêng mấy câu này đã có thể thấy Đột Lợi rất có tâm cơ. Bởi vì nếu để Khúc Ngạo tự trả lời, do thân phận địa vị của mình, thế nào y cũng không thể để người khác nhúng tay. Lúc đó chẳng may có gì sơ sót, chỉ cần Khẩu Trọng có thể lưỡng bại câu thương, người khác muốn xuất thủ can dự hay trợ giúp cũng là vấn đề.

Nhưng Đột Lợi nói ra những lời này, chẳng những giữ thể diện cho Khúc Ngạo, lại chặn cứng họng Khẩu Trọng, muốn nấn muốn buông đều được lợi. Trường Thúc Mưu đứng sau lưng Khúc Ngạo cười đắc ý: “Khẩu huynh hồ đồ thật hay giả vậy, lần này đâu phải quyết đấu theo quy củ giang hồ gì. Hai vị nhân huynh đều là giang đồ mà ai ai cũng muốn tru diệt, bọn ta đâu cần lễ số quy củ làm gì?”.

Tuy y vừa nói vừa cười, nhưng ai ai cũng nghe ra sự căm hận trong đó, cho dù dốc hết cả nước ngũ hồ tứ hải ra cũng không thể nào rửa sạch được.

Khẩu Trọng mỉm cười tiêu sái, liếc mắt nhìn Bạt Phong Hàn, rồi đảo mắt nhìn những cường địch đang vây kín xung quanh, cuối cùng mới dừng ánh mắt lại trên người Khúc Ngạo, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Khúc đại sư không phải đã hẹn tên tiểu tử râu xồm giờ Tý đêm nay tử võ rồi hay sao? Hiện giờ là lúc nào rồi? Đùng để vì chết hay bị thương mà kéo dài thời gian, kéo những kẻ không biết chuyện lại tưởng Khúc đại sư sợ đấy!”.

Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Vu Sở Hồng đều ngấm ngấm khâm phục trước đảm lược của Khẩu Trọng, nếu đổi lại là người khác, trong hoàn cảnh biết chắc mình khó thoát cái chết như vậy, liệu có ai có thể ung dung cười nói giống như gã, lại còn mồm năm miệng mười, dáng vẻ dương dương tự đắc nữa?

Khúc Ngạo thủy chung vẫn là đại tôn sư một phái, trong khoảnh khắc quan trọng trước khi quyết chiến này, vẫn không hề động khí trước sự châm biếm của đối phương, chậm rãi bước lên phía trước, mỉm cười nói: “Thu thập tên tiểu tử ngươi cần đến nửa canh giờ sao? Động thủ đi!”.

Khí thế lẫm liệt lập tức bức tới.

Khẩu Trọng khẽ cúi người về phía trước, song mục sáng rực lên như hai ngọn lửa, nhòm chằm chằm vào Khúc Ngạo, giống như một con báo đang ngắm nhìn vật săn của mình tiến lại gần vậy.

Trên trời trăng sao lấp lánh, dưới cầu nước chảy lững lờ, cảnh đẹp mê hồn, nhưng không ngờ lại bị bao phủ bởi một đám mây chiến tranh u ám.

Đại chiến lập tức sẽ bắt đầu.

oOo

Từ Tử Lăng dán mình xuống lòng sông, lặn xuống bên dưới chiếc thuyền của Độc Cô phiệt, trong lòng do dự phân vân. Với hạng cao thủ như Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng, gã chỉ cần dụng lực một chút vào đáy thuyền là sẽ làm đối phương cảnh giác ngay, huống hồ gã còn muốn đục một lỗ lớn?

Có điều không phải là không có cách.

Gã đưa hay tay ra trước, ấn vào đáy thuyền, không ngừng tập trung chân khí về Khí Hải.

Trong lòng gã cũng không khỏi có chút khẩn trương, tuy rằng chân khí nhiều khi được hình dung là sắc bén như đao kiếm, nhưng rốt cuộc có thật sự cắt gọt chặt chém được như đao kiếm hay không, đặc biệt là trong trường hợp đáy thuyền làm bằng thứ gỗ cứng rắn phi thường như lúc này thì chưa ai kiểm chứng.

Sau nhiều năm nghiên cứu và tu luyện, gã đã đạt đến cảnh giới chân khí thu phát tùy tâm, mạnh, yếu, nhanh, chậm hay cách thổ kinh, phương xoay đều có thể khống chế dễ dàng như một phần cơ thể mình vậy.

Nhưng gã chưa từng tưởng tượng mình có thể dùng chân khí tạo thành hình thái thực thể.

Khi đối địch, gã có thể mượn đầu ngón tay, quyền chưởng để tổ hợp biến hóa, tùy theo tình hình mà sử dụng, nhưng vẫn không thể thật sự biến chân khí thành một hình dáng thực thể.

Với tu vi của gã hiện nay, đương nhiên có thể đâm vỡ đáy thuyền một lỗ lớn, hoặc dùng chưởng chỉ xuyên thủng đáy thuyền, nhưng như vậy chắc chắn không thể giấu được những cao thủ trên thuyền. Vậy thì kế hoạch sẽ không còn linh nghiệm nữa.

Lúc này chân khí trong cơ thể gã đã dồn nén tới độ cực hạn, Từ Tử Lăng nghiêng rống, ồ ạt phát kinh. Kinh lực dương cương vừa nhanh vừa mạnh, hóa thành âm kinh vừa chậm vừa vừa mềm mại, kinh lực lấy song chưởng làm tâm tản ra theo một hình tròn chừng sáu thước.

Chỗ tâm đường tròn dần dần hõm lại, nhưng không hề phát ra tiếng gõ bị vỡ vụn.

Từ Tử Lăng cũng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, đưa tay móc phần bị hõm xuống ra, ngón tay xuyên vào thớ gỗ, tựa như chọc vào miếng đậu hũ vậy. Từ Tử Lăng cũng phải giật mình đánh thót, không ngờ mình lại lợi hại đến thế. Gã rút ngón tay, lưu lại trên thớ gỗ một lỗ thủng sâu hoắm, nhưng do đáy thuyền quá dày, nên vẫn chưa xuyên thủng được.

Đang định chọc tay vào ngoáy thêm ra, thì gã chợt phát giác bột gỗ ở chỗ bị thủng đó từ từ tan ra.

Đang thầm khen lợi hại thì gã đột nhiên giật mình cảnh giác.

Sóng ngầm truyền tới không ngừng, rõ ràng là đã có người nào đó đang làm gì dưới nước.

Từ Tử Lăng trầm kinh hãi.

Chẳng lẽ gã cẩn thận đến thế mà vẫn không giấu nổi địch nhân?

oOo

Khấu Trọng tuy làm ra vẻ sắp liều mạng quyết chiến, nhưng miệng lại cố hạ thấp giọng hỏi Bạt Phong Hàn: "Phía nào?".

Bạt Phong Hàn đương nhiên hiểu được ý gã, nhưng chỉ cười khổ mà không dám. Địch nhân quả thực quá mạnh, phương pháp duy nhất chính là phá vây đào tẩu, nhưng lựa chọn phía nào để đào tẩu, lại là một vấn đề khó quyết định vô cùng. Nhìn bề ngoài, tự nhiên là phía huynh muội Tháp Bạt Ngọc và Thuần Vu Vi là thực lực yếu nhất, nhưng đây cũng rất có thể là một cạm bẫy.

Bạt Phong Hàn nhìn lên một tòa lầu cao, nhìn thấy bóng người ẩn hiện, liền trầm giọng nói: "Lạc Thủy!".

Khấu Trọng gật đầu biểu thị đồng ý.

"Cheng!"

Tĩnh Trung Nguyệt rời bao, đao khí lạng lẽ lập tức bức tới phía Khúc Ngạo. Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng quát: "Khúc Ngạo trở thành chó của người Đột Quyết từ lúc nào vậy?".

Khúc Ngạo lão luyện hơn người, vậy mà cũng phải thoáng ngạc nhiên trước câu nói khắc bạc này của Bạt Phong Hàn, khí thế lập tức giảm đi hai phần. Nền biết rằng Đột Quyết thế mạnh, Thiết Lạc thế yếu, vì vậy người Thiết Lạc phải thuận phục người Đột Quyết cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Câu nói này đã làm Khúc Ngạo liên tưởng đến mặt này, nên khí thế mới tiêu giảm phần nào.

Không để bất kỳ ai có cơ hội lên tiếng, Bạt Phong Hàn đã phóng tới, vượt qua Khấu Trọng, Trảm Huyền kiểm bố xuống đầu Khúc Ngạo như lưỡi tầm sét.

Tiếng quát tháo vang lên rầm trời, địch nhân ào lên trợ thủ, không ngờ Bạt Phong Hàn chỉ mới giở chút thủ đoạn đã thay đổi toàn bộ tình thế.

Càng loạn thì y và Khấu Trọng càng có cơ hội đào tẩu.

oOo

Tình cảnh trước mắt làm Từ Tử Lăng run cả người, thầm nhủ may mắn.

Thì ra địch nhân đang chăng hai tấm lưới móc câu lớn bên dưới Thiên Tân Kiều, đặt dưới mặt nước chừng nửa thước, nếu như Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhảy xuống sông đào tẩu mà không bị bắt sống mới là chuyện lạ.

Từ Tử Lăng biết chuyện không thể chậm trễ, vội vàng lặn xuống bên dưới tấm lưới.

- o O o -